

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6To/32/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8116011948
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emil Dubňanský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8116011948.3

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Dubňanského a sudcov JUDr. Petra Farkaša a JUDr. Moniky Halkociovej na verejnom zasadnutí konanom dňa 19. januára 2022, v trestnej veci obž. A. Q. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 158 Tr. zákona, o odvolaní obžalovanej a prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 5T/111/2016 zo dňa 02. augusta 2021 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovanej A. Q. a prokurátora.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 5T/111/2016 zo dňa 02. augusta 2021 bola obžalovaná A. Q. uznaná vinnou zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 158 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 30.03.2016 v čase o 10.20 hod. v Prešove, viedla po ulici Masarykovej v smere do centra mesta osobné motorové vozidlo značky Peugeot EVČ PO-746 ES, kde pred križovatkou s ulicou Partizánskou nedala prednosť chodcovi U. Q., nar. XX.XX.XXXX, prechádzajúcemu cez priechod pre chodcov z ľavej strany v smere jazdy vozidla, v dôsledku čoho došlo ku zrážke chodca, ktorý utrpel pomliaždenie driekovo-križovej oblasti, pomliaždenie ľavého predkolenia a päty, povrchové poranenie vlasatej kože v záhlaví a povrchové poranenie V. prsta pravej ruky s dobou liečenia od 30.3. do 28.04.2016. Obvinená porušila ustanovenie § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke.

Za to bol obžalovanej uložený podľa § 158 Trestného zákona, za použitia § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, pri prevahe poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. j) Trestného zákona a nezistenia príťažujúcich okolností podľa § 37 Trestného zákona a za použitia § 56 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona peňažný trest vo výške 250,- (dvestopäťdesiat) Eur.

Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona okresný súd ustanovil pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody v trvaní 3 (tri) mesiace.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení odvolanie prokurátor čo do výroku o treste a v zákonnej lehote odvolanie obžalovaná A. Q. do výroku o vine a treste.

V písomných dôvodoch odvolania obžalovaná prostredníctvom svojho obhajcu uviedla, že je potrebné zrušiť napadnutý rozsudok, pretože okresný súd nedostatočne a nesprávne vyhodnotil vec po doplnení vykonaného dokazovania, najmä s poukazom na závery odvolacieho súdu uvedené v uznesení Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6To/34/2019 zo dňa 31.07.2019, keď uznal obžalovanú vinnou z prečinu ublíženia na zdraví podľa ust. § 158 Trestného zákona, pričom z uvedeného uznesenia cituje jeho jednotlivé časti. Rozoberá výpoveď znalca odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia, úrazová chirurgia a plastická chirurgia MUDr. Petra Valdmana, ktorý súdu uviedol, že presnú dobu obmedzenia spôsobu života nie je možné uviesť. Vychádzal výlučne zo zdravotnej dokumentácie. Takže

dobu obvyklého spôsobu života v tomto prípade nie možné presne stanoviť. Posledná chirurgická kontrola bola 28.4.2016, kedy liečba poškodeného bola chirurgom ukončená. Ďalšie záznamy nemá. Rozhodnutie súdu prvého stupňa preto považuje za nesprávne a nezákonné, keďže nekorešponduje so skutkovým stavom veci zistenom súdom znaleckým dokazovaním. Preto došlo k nesprávnemu právnenému posúdeniu veci aj vo vzťahu k uznanej vine a k uloženému trestu. V ďalšom rozoberá pojem sťaženie obvyklého spôsobu života poškodeného, čo je nevyhnutným zákonným znakom na ustálenie trestnoprávnej zodpovednosti. Súdna prax vychádza zo zásady, že o sťaženie obvyklého spôsobu života pôjde vtedy, ak ošetrovanie alebo liečenie spôsobuje v obvyklom živote poškodeného obmedzenia. Súdny znalec MUDr. P. Valdman na hlavnom pojednávaní dňa 27.11.2020 jednoznačne skonštatoval, že doba uvedená v obžalobe nekorešponduje s dobou liečenia, či prípadne s dobou obmedzenia alebo sťaženia obvyklého spôsobu života poškodeného, keďže z lekárskeho záznamov vyplynulo, že v rámci liečby išlo len o subjektívne tvrdenia poškodeného o tom, že sa necíti úplne komfortne, ale z medicínskeho hľadiska nebolo možné zistiť, čo je toho príčinou a či to skutočne súvisí, ako to znalec uviedol, s ľahkým poranením a s banálnou liečbou poškodeného. Dobu sťaženia obvyklého spôsobu života poškodeného súd prvého stupňa ustálil v rozpore s vykonaným dokazovaním (znalecký posudok súdneho znalca zo dňa 21.11.2019 a jeho výsluch na hlavnom pojednávaní dňa 27.11.2020) a teda dobu sťaženia obvyklého spôsobu života poškodeného, čo súd prvého stupňa neustálil v novom rozsudku vôbec, či ustálil ju nesprávne. Súd aj napriek tomu, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že došlo k ublíženiu na zdraví spôsobom predpokladaným právnou normou, a napriek obsahu znaleckého posudku a obsahu výsluchu súdneho znalca na hlavnom pojednávaní (najmä odkazuje na súdom vyhotovený zvukový záznam výsluchu znalca na hlavnom pojednávaní zo dňa 27.11.2020) rozhodol tak, že obžalovanú uznal vinnou. Z jeho rozhodnutia však nie je dostatočne zrejmé, prečo ju za vinnú považuje. Samotné konštatovanie súdu, že obžalovaná porušila dôležitú povinnosť, keďže v súvislosti s jej konaním ako vodičky došlo k ublíženiu na zdraví nemožno považovať za dostatočné pre uznanie jej viny, k čomu predkladá vlastnú argumentáciu. Cituje ustanovenie § 10 ods. 2 Tr. zákona a poukazuje aj na zásadu in dubio pro reo. Obhajoba navrhla zrušiť rozsudok súdu prvého stupňa a obžalovanú spod obžaloby oslobodiť.

Prokurátor vo svojom písomne spracovanom odvolaní, po rekapitulácii výroku o treste z napadnutého rozsudku, považuje uložený peňažný trest za primeraný. Má však za to, že obžalovanej bolo potrebné uložiť aj trest zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel. Rozoberá účel trestu zákazu činnosti a má za to, že súd správne ustálil, že v príčinnej súvislosti so spôsobením dopravnej nehody a jej následkom bolo to, že obžalovaná nedala prednosť chodcovi prechádzajúcemu cez prechod pre chodcov, čím porušila ust. § 4 ods. 1 písm. f/ z. č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke. Prechodom pre chodcov je vodič vždy obmedzovaný a teda každý vodič je povinný zbystriť pozornosť a znížiť rýchlosť jazdy do takej miery, aby bol schopný reagovať aj na nepredpokladané situácie zo strany chodcov a to až do takej miery, aby mohol vozidlo zastaviť pred prechodom pre chodcov. Má za to, že obžalovaná sa plne nevenovala vedeniu vozidla a nesledovala situáciu v cestnej premávke, čím porušila ust. § 4 ods. 1 písm. c/ z. č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, čo vyplýva z posudku znalca z odboru cestnej dopravy. V odbočovacom pruhu pred priechodom pre chodcov stáli dve vozidlá a prvé vozidlo pre obžalovanú nevytváralo oblasť zakrytého výhľadu a ak by obžalovaná na chodca reagovala brzdením celkom pred zrážkou o 0,98 sek. až 1,37 sek., k zrážke by nedošlo. Vzhľadom k uvedenej dopravnej situácii, ako aj osobu obžalovanej z hľadiska jej disciplinovanosti ako vodičky (pred spáchaním skutku sa od roku 2012 do roku 2015 dopustila 5-tich priestupkov na úseku cestnej premávky) a jej viacnásobnému porušeniu dôležitej povinnosti uloženej jej ako vodičkovi zákonom o cestnej premávke, účel trestu u obžalovanej splní len uloženie trestu zákazu činnosti. Dáva do pozornosti, že obžalovaná sa dopustila dopravného priestupku aj po spáchaní trestného činu. Navrhla zrušiť napadnutý rozsudok vo výroku o treste a uložiť obžalovanej aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov na dolnej hranici sadzby ustanovenej zákonom za súčasného zachovania peňažného trestu, ktorý okresný súd uložil.

Na základe takto podaných odvolaní krajský súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolania nie sú dôvodné.

Úvodom krajský súd v tejto trestnej veci konštatuje, že v uvedenej trestnej veci už raz konal a rozhodoval a na podklade odvolania obžalovanej a prokurátora zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu zo dňa 25.01.2019 v celom rozsahu a vec vrátil okresnému súdu na opätovné prejednanie a rozhodnutie z

dôvodov tam bližšie uvedených (viď uznesenie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 6To/34/2019 zo dňa 31.07.2019), pričom súd prvého stupňa vykonal všetky dôkazy, ktoré mu boli zo strany odvolacieho súdu nariadené.

Krajský súd pri plnení si prieskumnej povinnosti následne konštatuje, že okresný súd v rámci zisťovania a ustálenia skutkového stavu vykonal na hlavných pojednávaniach všetky potrebné a dostupné dôkazy (a to aj s ohľadom na pokyny uvedené v jeho predchádzajúcom zrušujúcom uznesení) na objasnenie skutkového stavu a tieto následne jednotlivo aj vzájomne vyhodnotil a tak dospel ku správnym a úplným skutkovým záverom, ktoré aj podľa názoru odvolacieho súdu už teraz plne zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania. V odôvodnení napadnutého rozsudku potom súd prvého stupňa vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými právnymi úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako sa okresný súd prvého stupňa vyrovnal s obhajobou obžalovanej a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona. Tieto skutkové okolnosti, považuje druhostupňový súd za správne, s nimi sa stotožnil a keďže prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočným spôsobom rozviedol jednotlivé dôkazy, z ktorých pri ustálení skutkového stavu vychádzal, odvolací súd na toto rozhodnutie okresného súdu, z dôvodu neopakovania tých istých okolností a skutočností, v celom rozsahu odkazuje.

Výsledky vykonaného dokazovania v danom prípade pritom vyznievajú jednoznačne a tvoria ucelenú reťaz tak priamych, ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých bez akýchkoľvek pochybností možno vyvodiť bezpečný záver, že obžalovaná spáchala skutok, ktorý jej bol obžalobou kladený za vinu. Úplnosť vykonaných dôkazných prostriedkov vytvorila vo veci nevyhnutný základ na záverečnú myšlienkovú činnosť aj krajského súdu, ktorá spočívala v zhodnotení dôkazov v zmysle uvedených zásad vyplývajúcich z § 2 ods. 12 <<http://www.epi.sk/Main/Default.aspx?Template=~/Main/TArticles.ascx&phContent=~/ZzSR/ShowRule.ascx&RuleId=0&FragmentId1=3507547&FragmentId2=3507547&VirtualDate=20.+12.+2000>> Trestného poriadku a na vytvorenie záverov o tom, či, ako a k akému skutku došlo. Z obsahu odôvodnenia rozsudku vyplýva, že uvedené hodnotenie dôkazov neodporuje základným princípom logického myslenia.

Odvolací súd konštatuje, že z takto vykonaného dokazovania vyplynulo, že obžalovaná spáchala skutok v takom rozsahu ako je uvedený vo výroku napadnutého rozsudku. Uvedený záver môžeme konštatovať predovšetkým na základe jej samotnej výpovede, kde uviedla, za akých okolností došlo k dopravnej nehode, teda, že v tej dobe išla sama v aute po Plzenskej ulici smerom na Masarykovu ulicu, pričom vedľa sporiteľne zabočila doprava (Slovenská sporiteľňa) a to preto, že potrebovala ísť do sporiteľne. Keď vychádzala na Masarykovu ulicu v odbočovacom pruhu pred VÚB smerom na Partizánsku ulicu stáli tri autá za sebou, ktoré mali tmavé sklá. Prvé auto stálo na priechode, pričom auto bolo zhruba také vysoké ako jej auto. Išla pomaličky, asi 20 km rýchlosťou. Keď bola na prechode a jej auto bolo vedľa toho auta, ktoré stálo v odbočovacom pruhu na prechode, keď prechádzala okolo neho, z boku (z ľavej strany z jej pohľadu) jej vyšiel chodec a v podstate, kým stihli obaja zareagovať, tak ho zrazila ľavou prednou bočnou stranou vozidla, kde je blatník, toho vyhodilo na kapotu a aktovkou s prackami jej rozbil čelné sklo. Chodca videla až v dobe nárazu a ostala stáť na mieste. Brzdnú dráhu nemala, keďže jej rýchlosť bola nízka.

Poškodený U. Q. pri svojom výsluchu uviedol, že prechádzal cez prechod pre chodcov smerom k Slovenskej sporiteľni, kde mal namierené. Keď vstúpil na vozovku, tak po pravej strane od „železničnej stanici“ išli osobné motorové vozidlá, vozidlo zastalo pred prechodom a dalo mu prednosť. Auto zastalo pred prechodom a nie na ňom a obžalovanú s jej autom si vôbec nevšimol. Po prechode išiel asi v strede. Keď sa dostal za to stojace vozidlo, čo stálo po pravej strane, tak zacítil náraz, vyletel do výšky, rozbil hlavou čelné sklo, pričom do pravej strany do neho narazilo auto, jeho ľavou prednou časťou, blatníkom. Potom ho to odhodilo možno 2 metre z toho auta. K zraneniam, ktoré utrpel uviedol, že mal poranenú hlavu, nohu, ruku a prsty. On vstúpil na vozovku, cez prechod išiel rovnakým tempom, nezastavoval, nevracal sa. K odškodneniu vypovedal, že manžel pani Q. ho navštívil v jeho byte a bola mu poslaná poštou suma vo výške 1.300,- €.

Svedkyňa X. J. na hlavnom pojednávaní vypovedala, že v tej dobe bola v druhom aute v poradí, v stredovom odbočovacom pruhu, auto pred ňou zastalo asi 40 cm pred prechodom pre chodcov a mohlo sa stať aj to, že chodec sa vyhýbal tomuto autu. Po pravej strane auto obžalovanej pokračovalo ďalej a

zrazilo chodca. Videla, ako poškodený vyletel na kapotu, rozbil sklo a spadol dole. Obžalovaná hovorila, že ho nevidela. Chodec nebol za prechodom, išiel po ľavej strane prechodu. Z auta pred ňou vystúpil spolujazdec, pozrel sa a vodič mu asi povedal, že ideme preč a auto odišlo.

Zo znaleckého posudku a z výsluchu Ing. Mariána Viňanského znalca z odboru cestná doprava mimo iného vyplýva, že k dopravnej nehode došlo v Prešove na ul. Masarykovej pred budovou Slovenskej sporiteľne, kde pre smer jazdy na ul. Hlavnú, ktorou sa pohybovalo vozidlo Peugeot 3008, bol určený jeden jazdný pruh pre odbočovanie vľavo, na ul. Partizánsku bol určený jeden odbočovací jazdný pruh a pre smer jazdy od ul. Hlavnej smerom na Košice taktiež jeden jazdný pruh. V mieste dopravnej nehody bol riadne vyznačený priechod pre chodcov. Vozidlo obžalovanej sa pohybovalo po pravom jazdnom pruhu, ktorý bol určený pre smer jeho pohybu na ul. Hlavnú, vozidlo vychádzalo z vedľajšej ulice Plzenskej na Masarykovu. Chodec prechádzal vozovku kolmo na jej os v miestach, kde bol vyznačený priechod pre chodcov, pričom sa pohyboval zľava doprava z pohľadu pohybu vozidla, ale po ľavej časti priechodu pre chodcov. Keď bol chodec v pravom jazdnom pruhu, došlo k zrážke s vozidlom, a to cca jeho ľavým predným rohom do ľavej dolnej končatiny chodca. Náraz spôsobil preklopenie chodca mierne na prednú kapotu a čelné sklo v dolnej časti vľavo a odhodenie chodca v mieste vľavo pred vozidlo do oblasti konečnej polohy, kde chodec za sebou nezanechal žiadnu stopu. Rýchlosť pohybu vozidla nebola príčinou nehody z technického hľadiska. V čase potrebnej reakcie vodičky Peugeot 3008, teda v čase pre zabránenie nehody, bolo vozidlo obžalovanej 5,5 metra až 8,2 metra pred miestom zrážky a neznáme stojace vozidlo na priechode pre chodcov v odbočovacom jazdnom pruhu nevytváralo tzv. oblasť zakrytého výhľadu na chodca vo vzťahu k potrebnej reakcii vodičky pre zabránenie v nehode. Z uvedeného dôvodu nie je možné z technického hľadiska posúdiť, či chodec vstupom do pravého jazdného pruhu vozovky vytvoril pre vodičku Peugeot 3008 tzv. prekážku náhlu. Obžalovaná mohla pri jazde po pravom jazdnom pruhu vidieť na chodca a toho spozorovať včas, nakoľko v čase potrebnej reakcie vodičky pre zabránenie nehode bol chodec už v pravom jazdnom pruhu vozovky, a to približne 1,27 metra až 0,86 metra za stredovou deliacou čiarou oddeľujúcou odbočovací jazdný pruh a pravý jazdný pruh na priechode pre chodcov a bol pre vodičku bezpečne viditeľný. Tzv. nárazová rýchlosť bola 20 km/hod., plus mínus 5 percent. Priamou príčinou dopravnej nehody z technického hľadiska v danom prípade bola nesprávna technika jazdy vodičky motorového vozidla spočívajúca v neskorej reakcii vodičky na chodca prechádzajúceho po priechode pre chodcov. Súčasne znalec analyzoval aj skutočnosti, na základe ktorých by mohlo dôjsť k zabráneniu nehody jednak zo strany obžalovanej ako aj poškodeného - chodca.

Z lekárskeho potvrdenia MUDr. Boženy Petričkovej, praktického lekára vyplýva, že u poškodeného A. Q. bolo zistené pomliaždenie driekovo-krížovej oblasti, pomliaždenie predkolenia a päty, povrchové poranenia vlasatej kože v záhlaví, povrchové poranenie prsta pravej ruky. Liečený bol od 30.3.2016 do 28.4.2016.

Zo znaleckého posudku (spracovaného na pokyn krajského súdu v rámci súdneho konania) a výsluchu MUDr. Petra Valdmana, znalca odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia, úrazová chirurgia a plastická chirurgia vyplýva, že poškodený pri dopravnej nehode 30.3.2016 utrpel pomliaždenie záhlavia, pomliaždenie driekovo krížovej oblasti, pomliaždenie predkolenia a päty, odreninu piateho prsta prvej ruky. Všetky poranenia z medicínskeho hľadiska znalec hodnotil ako ľahké, pričom uvedené poranenie sú v priamej príčinnej súvislosti s predmetnou dopravnou nehodou. Obvyklý spôsob života poškodeného bol mierne narušený, obmedzením plnej chôdze, fyzickej námahy pri zachovaní plnej sebestačnosti. Poškodený sa liečil od 30.3.2016 do 28.4.2016. Práce neschopný nebol, keďže je dôchodca, ale dobu jeho práceneschopnosti je možné stotožniť s dobou liečby. Túto dobu liečby považoval znalec za primeranú druhu, rozsahu a závažnosti utrpenej poranení, najmä pomliaždenia driekovo krížovej oblasti. Poškodený po úraze a niekoľko dní po ňom mohol trpieť nanajvýš stredne silnými bolesťami driekovo krížovej oblasti a predkolenia, ktoré boli tlmené liekmi a telesným kľudom a ktoré prešli do slabých bolestí v trvaní cca 3-4 týždne s klesajúcou intenzitou.

Okrem vyššie uvedených dôkazov preukazujúcich vinu obžalovanej sa v spise nachádzajú aj zápisnica o ohliadke miesta cestnej dopravnej nehody, fotodokumentácia, plánok a náčrt, zápisy o dychovej skúške, evidenčná karta vodičky.

Je potom treba konštatovať, že príčinou dopravnej nehody bola nesprávna technika jazdy obžalovanej, ktorá nedala prednosť chodcovi - poškodenému prechádzajúceho po priechode pre chodcov zľava doprava z pohľadu obžalovanej. Zo znaleckého posudku z odboru cestná doprava okrem vyššie uvedeného tiež vyplýva, že čas pohybu chodca po vozovke cez priechod pre chodcov po miesto zrážky je menší ako čas pohybu vozidla obžalovanej od výjazdu na ulicu Masarykovú po miesto zrážky, z čoho potom vyplýva, že v čase vstupu poškodeného na vozovku zľava bolo vozidlo obžalovanej ešte na ulici

Plzenskej, buďto stálo alebo bolo pred hranicou križovatky. Teda chodec - poškodený v čase svojho vstupu na priechod pre chodcov nemohol vidieť, či predpokladať pohyb vozidla obžalovanej, ktoré bolo v tom čase ešte na vedľajšej ulici. Taktiež znalec vylúčil, aby vozidlo, ktoré stálo po ľavej strane v smere jazdy obžalovanej v odbočovacom pruhu vytváralo tzv. oblasť zakrytého výhľadu na chodca vo vzťahu k potrebnej reakcii vodičky pre zabránenie v nehode. Ak by sme aj prijali obranu obžalovanej spočívajúcu v tom, že vozidlá, ktoré stáli po jej ľavej strane jej bránili vidieť či spozorovať chodca, mala táto, keďže priechod pre chodcov je aj riadne označený dopravnou značkou, znížiť rýchlosť motorového vozidla do takej miery, aby mohla bezpečne zastaviť pred prechodom pre chodcov a ak nemala dobré rozhľadové podmienky, mala pred ním zastaviť a presvedčiť sa, či po ňom neprechádzajú chodci. Napokon aj z ust. § 4 ods. 4 z. č. 8/2009 o cestnej premávke vyplýva, že ak vodič zníži rýchlosť jazdy alebo ak zastaví vozidlo pred priechodom pre chodcov alebo pred priechodom pre cyklistov, aby umožnil prejsť cez cestu chodcom alebo cyklistom, vodiči ostatných vozidiel idúcich rovnakým smerom sú takisto povinní znížiť rýchlosť jazdy alebo zastaviť vozidlo; to neplatí pre vodiča električky. Ak teda v smere jazdy po ľavej strane vodičky - obžalovanej stáli auta, tak táto mala a mohla predpokladať, že po riadne vyznačenom prechode pre chodcov, na ktorý upozorňovala aj tam umiestnená značka, sa môže pohybovať chodec, a mala preto nielen zvýšiť opatnosť ale aj znížiť rýchlosť a prípadne aj zastaviť, ak jej vo výhľade prekážali iné vozidlá a bezpečným spôsobom sa presvedčiť, či na prechode pre chodcov sa nenachádza chodec. Správne preto postupoval okresný súd, ak na základe uvedených dôkazov vyvodil záver o tom, že skutok sa stal a tento spáchala obžalovaná.

Právne posúdenie skutku prvostupňovým súdom, ak tento bol kvalifikovaný ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 158 Tr. zákona je správne a zákonné. Obžalovaná svojím konaním, inému z nedbanlivosti ublížila na zdraví tým, že viedla motorové vozidlo, pričom nedala prednosť chodcovi prechádzajúcom po priechode pre chodcov, v dôsledku čoho spôsobila dopravnú nehodu, čím porušila dôležitú povinnosť vyplývajúcu zo zákona o cestnej premávke (okrem iných ustanovení uvedených v napadnutom rozsudku najmä § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 8/2009 Z.z. - vodič je povinný dať prednosť chodcovi, ktorý vstúpil na vozovku a prechádza cez priechod pre chodcov, pritom ho nesmie ohroziť; to neplatí pre vodiča električky). Ako tiež vyplýva z § 137 ods. 2 písm. c) a r) z.č. 8/2009 Z.z., porušením pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom je :

c) také porušenie pravidiel cestnej premávky, v ktorého dôsledku vznikne dopravná nehoda, pri ktorej sa inému ublíži na zdraví alebo sa inému spôsobí škoda na majetku, alebo nesplnenie si povinností účastníka dopravnej nehody alebo škodovej udalosti,

r) ohrozenie chodca, ktorý vstúpil na vozovku a prechádza cez priechod pre chodcov,

Prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa zaoberal aj poľahčujúcimi a priťažujúcimi okolnosťami, pričom vyhodnotil len existenciu poľahčujúcich okolností uvedených v § 36 písm. j) Tr. zákona (obžalovaná viedla riadny život) bez zistenia priťažujúcich okolností uvedených v § 37 Tr. zákona a pri ukladaní trestu postupoval v zmysle § 38 ods. 3 Tr. zákona, podľa ktorého sa znižuje horná hranica zákonom stanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu, s čím sa stotožnil aj krajský súd.

Pri určení druhu trestu a jeho výmery súd prvého stupňa zhodnotil všetky okolnosti prípadu a zároveň prihliadal aj na osobu obžalovanej. Na základe zistených osobných a majetkových pomerov obž. A. Q. je aj odvolací súd toho názoru, že uložený peňažný trest vo výmere 250,- eur možno považovať za trest primeraný. Obžalovaná doposiaľ súdne trestaná nebola, čo preukazuje vedenie riadneho života pred spáchaním prejednávaneho skutku. Pozitívne charakteristiky, ako aj vyššie uvedené skutočnosti, dovoľovali vyvodiť správny záver okresného súdu o tom, že u obžalovanej účel trestu možno dosiahnuť uložením peňažného trestu.

Aj výška uloženého peňažného trest vo výmere 250,- eur je primeraná a ktorú by mala obžalovaná pociťovať ako určitú sankciu za svoje nezákonné správanie. Pre prípad, že by výkon tohto trestu chcela obžalovaná úmyselne zmariť, bol jej ustanovený náhradný trest odňatia slobody v trvaní 3 mesiacov. Krajský súd je tiež názoru, že uložený peňažný trest zabezpečí ochranu spoločnosti a zodpovedá zásadám pre ukládanie trestov, ako z pohľadu individuálnej, tak aj z pohľadu generálnej prevencie.

Z ustálenej súdnej praxe vyplýva, že účelom trestu zákazu činnosti je predovšetkým zabrániť opakovaniu trestného činu, a preto je jeho uloženie úplne odôvodnené vtedy, keď páchateľ vyvolá trestným činom v doprave pochybnosť o svojej spoľahlivosti alebo spôsobilosti viesť motorové vozidlo.

Podľa názoru prvostupňového súdu vo vzťahu k ukladaniu resp. neukladaniu trestu zákazu činností je potrebné zohľadniť všetky okolnosti tohto prípadu. V neprospech obžalovanej svedčí to, že zrazila chodca na priechode pre chodcov. Obžalovaná sa dopustila piatich rôznych priestupkov od roku 2005 do roku 2014, čo podľa názoru okresného súdu je možné vyhodnotiť ako v celku disciplinované správanie sa na ceste, keďže medzi jednotlivými priestupkami je aj dlhšie časové obdobie, aj niekoľko rokov, čo znamená, že obžalovaná nie je vážnejším a častým porušovateľom dopravných predpisov. V jej prospech je možné uviesť, že neprekročila rýchlosť, dá sa povedať, že jej rýchlosť bola primeraná a iba nesprávnym vyhodnotením situácie, teda toho, že nepredpokladala, že autá nachádzajúce sa po jej ľavej strane môžu dávať prednosť chodcovi na priechode pre chodcov, dopravnú nehodu spôsobila. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na to, že v danom prípade nemožno ignorovať ani dobu, ktorá už ubehla od spáchania trestného činu, skoro 6 rokov, a ukládanie takéhoto druhu trestu by sa po tak dlhej dobe minulo výchovnému účinku, keďže uloženie trestu by malo nasledovať v primeranej dobe po spáchaní skutku. Aj tohto dôvodu potom ani krajský súd neuložil obžalovanej trest zákazu činnosti, keďže vzhľadom na vyššie uvedené nie je potrebné na ňu vplyvať takýmto druhom trestom. Je potrebné mať na zreteli to, že hoci k spáchaniu skutku došlo v súvislosti s oprávnením obžalovanej viesť motorové vozidlo, ku skutku došlo v marci roku 2016. Od spáchania skutku obžalovaná vedie riadny život, nedopustila sa žiadnej trestnej činnosti. Z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by v osobe obžalovanej išlo o nedisciplinovanú vodičku, išlo o prvú dopravnú nehodu, ktorej účastníkom bola. Odňatím vodičského oprávnenia by došlo k opačnému účelu aký má trest v zmysle litery zákona spĺňať, a to k neprimeranému postihu. V čase nehody nebola obžalovaná pod vplyvom alkoholu, z miesta nehody neušla, na mieste nehody zotrvala do príchodu sanitky a poskytla potrebnú súčinnosť pri objasnení skutku a poškodenému nahradila škodu aj nad rámec zákonnej povinnosti. Všetky tieto skutočnosti umožnili odvolaciemu súdu dospieť k dôvodnému presvedčeniu, že účel trestu bude u obžalovanej dosiahnutý aj bez súčasného uloženia trestu zákazu činnosti.

K námietkam obžalovanej je predovšetkým potrebné uviesť, že v posudzovanej veci niet pochybností o priebehu dopravnej nehody a jej príčinách. K namietanému porušeniu dôležitej povinnosti krajský súd upriamuje pozornosť obhajoby na to, že zo zaužívanej súdnej praxe vyplýva, že ide o porušenie takej povinnosti, ktorá podstatne zvyšuje závažnosť činu pre spoločnosť, napríklad tým, že má za následok nebezpečenstvo pre život alebo zdravie ľudí, teda keď jej porušením môže ľahko dôjsť k takému následku. Obžalovaná kritického dňa nielen že nedala prednosť chodcovi, ktorý prechádzal po riadne vyznačenom priechode pre chodcov, čo samo o sebe zvyšuje nebezpečnosť takéhoto konania obžalovanej, keďže chodci sú tým „slabším“ prvkom v cestnej premávke a práve priechody pre chodcov im slúžia na to, aby mohli bezpečne prejsť cez cestu, s vedomím, že prichádzajúce vozidlá im dajú prednosť a neohrozia ich, ale mu aj navyše pri dopravnej nehode spôsobila také zranenia (ublížila na zdraví), ktoré bolo nevyhnutné lekársky ošetriť, čím jednoznačne porušila ust. § 137 ods. 2 písm. c) a r) z.č. 8/2009 Z.z..

Krajský súd sa nestotožnil ani s argumentáciou obhajoby ohľadne spochybňovania spôsobenia ublíženia na zdraví poškodenému. Znalecký posudok nachádzajúci sa v spise dostatočným spôsobom ozrejmuje, aké zranenia poškodený pri nehode utrpel, ako aj dobu jeho liečenia, ktorá výrazným spôsobom presiahla dobu 7 dní. Ani odvolací súd nemal žiaden relevantný dôvod, pre ktorý by nemal uvedenému znaleckému posudku uveriť a tento spochybníť. Skutočný charakter poruchy alebo poškodenia zdravia sa skúma aj príznakmi, bolesťami, ťažkosťami poškodeného, intenzitou a dobou, po ktorú sa tieto prejavovali a ktorý orgán a ktorá funkcia boli zasiahnuté, resp. narušené. Pre záver, že ide o ublíženie na zdraví nie je nevyhnutné, aby poškodený bol práceneschopný. Rozhodujúca je povaha ujmy na zdraví, najmä akými príznakmi, ťažkosťami a bolesťami sa prejavuje, v akej intenzite, po aký dlhý čas a do akej miery narušila jeho zaužívaný spôsob života. Zranenia, ktoré poškodený v príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou utrpel, bolo nevyhnutné lekársky ošetriť a doba, počas ktorej by bol poškodený, ak by nebol dôchodca, práceneschopný (PN) výrazne prevyšuje dobu 7 dní, pričom dobu liečby je možné stotožniť s dobou PN a táto je primeraná a adekvátna utrpeným zraneniam. Krajský súd preto tiež dospel k záveru, že už vznik samotných zranení, najmä pomliaždenia driekovo krížovej oblasti, kedy poškodený niekoľko dní mohol trpieť stredne silnými bolesťami driekovo krížovej oblasti a predkolenia, ktoré museli byť tlmené liekmi a telesným kľudom, obmedzovali poškodeného v obvyklom spôsobe života. Na základe

týchto skutočností krajský súd mal za preukázané, že následok vo forme ublíženia na zdraví nastal tak, ako to vyžaduje skutková podstata prečinu ublíženia na zdraví podľa § 158 Tr. zákona.

Záverom je potrebné ešte dodať, že podstatou podaného odvolania je snaha obžalovanej dosiahnuť, aby krajský súd prehodnotil vykonané dôkazy a na základe iného hodnotenia v intenciách požiadavky odvolateľky dospel k odlišným skutkovým záverom, než aké urobil prvostupňový súd. Je ale potrebné konštatovať, že skutkový stav bol okresným súdom na podklade vykonaného dokazovania zistený správne a následne bol aj zákone subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu uvedenú v osobitnej časti Trestného zákona.

Vo vzťahu k odvolaniu prokurátora, krajský súd poukazuje na vyššie uvedené úvahy a dôvody, prečo neukladal aj trest zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel obžalovanej. Uloženie trestu zákazu činnosti by bolo podľa názoru odvolacieho súdu nedôvodné, pretože ukladanie takejto sankcie je potrebné vzhľadom na všetky okolnosti prípadu a dobu, ktorá uplynula od spáchania skutku považovať za neúčelnú a nezohľadňujúcu zásady v zmysle § 34 Trestného zákona, z ktorých sa má pri ukladaní trestných sankcií vychádzať. Trest zákazu činnosti, ukladaný v súvislosti s trestnými činmi v doprave, je svojou povahou trestom viac preventívnym než represívnym. Má ochrániť spoločnosť pred tými, ktorí riadenie motorového vozidla nezvládli a v príčinnej súvislosti s tým inému ublížili na zdraví alebo spôsobili smrť, či už z dôvodu svojho opakovaného ľahkovážneho alebo arogantného prístupu k tejto činnosti, z dôvodu zjavne nedostatočnej skúsenosti s riadením motorového vozidla, z dôvodu ignorovania skôr uloženého trestu zákazu činnosti, z dôvodu požitia alkoholu alebo iných návykových látok pred jazdou alebo z iných relevantných dôvodov. Pri úvahách, či páchatelovi trestného činu trest zákazu činnosti uložiť alebo nie, by teda súd mal zohľadňovať najmä to, či možno počas doby trvania zákazu činnosti riadenia motorového vozidla dôvodne očakávať dosiahnutie vyššej ochrany spoločnosti pred týmito konkrétnym páchatelom trestného činu oproti stavu, aký by tu bol v prípade neuloženia tohto trestu. Vzťahnúc túto ústavnú axiómu na ustanovenia Trestného zákona, upravujúce právny režim trestu zákazu činnosti a podmienky jeho ukladania (t. j. ak bol čin spáchaný v súvislosti s istou činnosťou), dospel aj krajský súd k záveru, že požiadavke ochrany spoločnosti a výchovy obžalovanej k tomu, aby v budúcnosti viedla riadny život, bude v jej prípade nedbanlivostného trestného činu učinené zadosť uložením peňažného trestu spolu s náhradným trestom odňatia slobody, a to bez uloženia trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu po akúkoľvek dobu.

To boli podstatné dôvody, pre ktoré odvolací súd riadne opravné prostriedky obžalovanej A. Q. a prokurátora vyhodnotil ako nedôvodné a ich odvolania zamietol postupom podľa § 319 Tr. poriadku.

Rozhodnutie bolo prijaté jednohlasne.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.